

Anatomia humana

MENORQUINS I EL DIA DEL TREBALL

Jorge Bello

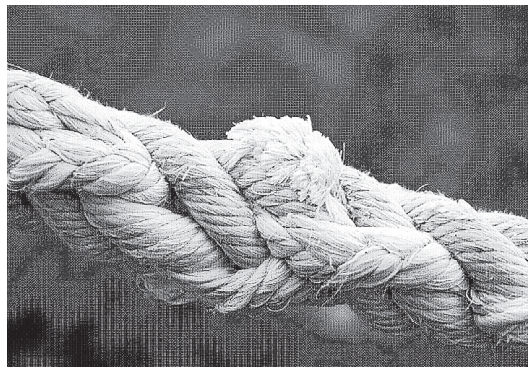
Demà és del Dia dels Treballadors i avui tinc aquí una parella de menorquins que van acceptar la meua proposta d'opinar sobre les perspectives laborals de Menorca. La conclusió és que Menorca ha de millorar el que ofereix si realment vol conservar el que té.

De conversa serena i agradable, els peus a la terra i el cor a l'illa, ella fa l'últim curs dels estudis d'educació primària, i ell ja ha acabat el grau superior en sistemes operatius i ara treballa en una multinacional. Tots dos a Barcelona.

Ella creu que pot parlar en nom dels molts que van haver de marxar de Menorca per estudiar a la península, i afirma que «estem acabant la carrera i ens trobem en una situació difícil: hem de seguir estudiant i cercar alguna feineteta per continuar a Barcelona? O hem de tornar a Menorca per mirar de treballar en allò que hem estudiat?»

«Vivint a Barcelona veig el món des d'una altra perspectiva, i tinc la sensació que tornar a Menorca seria com estancar-se perquè a l'illa les possibilitats de feina no van gaire més enllà de l'hosteleria i el comerç d'estiu».

I ell diu que «en el meu cas vaig tenir

El cap mariner és fort perquè són mil fils reunits i trenats tots amb un mateix objectiu, tots a la una, i això és el que Menorca necessita.

molta sort ja que encara no havia acabat els estudis i ja estava treballant, i això a Menorca és impensable perquè crec que en el meu camp, informàtica, Menorca no pot oferir-me ara per ara una bona feina. Entenc que en aquest món tan globalitzat, a les grans empreses no els interessa d'establir-se en una illa».

Trobo que aquí s'equivoca perquè precisament la globalització i l'extraordinària dinàmica de les comunicacions

modernes podrien fer que certes empreses facin certes feines des d'una illa com Menorca, si Menorca volgués oferir-los avantatges per instal·lar-s'hi. La creació de lloc innovadors de feina a Menorca no és per tant un impossible.

Sobre les perspectives laborals de Menorca, ell diu: «Després de trobar una bona feina a Barcelona, estable i d'això que vaig estudiar, ni et plantejges la opció de tornar a Menorca, almenys en aquest moment.» I ella apunta: «La opció de tornar a Menorca intento d'evitar-la, excepte que no em quedi més remei. No hi tornaria perquè estariem amb les mateixes feines d'estiu, i m'interessa fer de mestra.»

Són gent jove, amb ganes d'estudiar i de fer feines. Amb necessitat de treballar. Són el futur, i no veuen el futur laboral en Menorca perquè Menorca no sembla gaire preocupada per retèny-los, o per cridar-los a casa un cop ben estudiats fora. Anar-se'n per estudiar no és pas dolent, el que fa molt de mal és que no trobin perspectives per tornar-hi.

Els pregunto: Penseu que el turisme

és realment allò que Menorca necessita per poder oferir oportunitats de desenvolupament? Ella diu que no, que el turisme només és feina d'estiu. I afegeix que tot i que és el motor de l'illa, és un motor que cada cop està més malament.

Considerem que els càrrecs de màxima responsabilitat haurien d'estar reservats per als menorquins? «No. Tothom hi té dret, tothom es mereix l'oportunitat d'accedir a un alt càrrec. Si estan ben preparats no s'ha de discriminar pel lloc d'origen.»

❖ **CAP AL FINAL** de la nostra conversa els pregunto si Menorca té els braços prou oberts per a les persones que veient de fóra vulguin instal·lar-s'hi a fer feines, a desenvolupar una idea o un projecte, a fer una família, a arrelar-s'hi?

«Menorca els obre els braços a tothom, i segur que tothom serà ben acollit si arriba amb bona voluntat i ganes de quedar-s'hi a fer feines. Però tot depèn que hi hagi feina i bones escoles.»

Demà és dia de reclams laborals, prou necessaris i urgents. I és una urgència que l'actual autoritat i les futures autoritats facin feines tots a la una per tal de promoure l'illa, no ja per al turisme, que no soluciona problemes a llarg termini. Sinó promoure Menorca per tal que vinguin empreses i indústries, i perquè tornin els que van marxar.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

LA MÀGIA DELS NOMBRES

Gustau Juan Benejam

O no ho sabeu, que els savis us emparen amb llur màgia de xifres, llurs llocs artificials de pressupostos?
(Josep Mª Llompart; «La terra d'Argensa»)

Que la màgia existeix, n'estam ben convençuts, ens volen convençuts, perquè ens permet, els permet, fer-nos una realitat una il·lusió - a la mida i mesura del nostre desig.

I una de les coses que es donen més a la màgia, a la prestidigitació, són, sens dubte, els nombres. Ja d'antic, molt abans de Pitàgores, cada nombre tenia el seu significat màgic, fins i tot religiós, com el tres, un dels més paradigmàtics: tres patriarques: Abraham, Isac i Jacob o Ismael segons sigui la tradició judeocristiana o la islàmica; la Trimurti hinduista o la Santíssima Trinitat cristiana, tant se val, la síntesi misteriosa de l'u i el tres; i una llista tan inacabable com els mateixos nombres: la Càbala mística.

Superada, teòricament, la fase religiosa de les societats humanes, ens havien fet creure que la màgia, la fantasia, havia estat substituïda per l'imperi de la raó. Però no, també avui i en política els nombres segueixen tenint una entitat màgica superior: el PIB, el creixement econòmic, la taxa d'atur, la

També avui i en política els nombres segueixen tenint una entitat màgica superior: el PIB, el creixement econòmic, la taxa d'atur, la renda familiar, ...

renda familiar, ... I, també el tres és un dels nombres que tenen una aura màgica més profunda: el tres, el tres per cent !

❖ **JA FA ANYS**, l'aleshores president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, tot senyalant els diputats del CIU els va entimar que el seu problema era el tres per cent, el tres per cent

de comissió, que hipotèticament cobraven pel que fos; en Maragall se'n va haver de desdir, perquè no en tenia proves que pogués presentar; però la xifra màgica ja havia estat llaçada a l'èter de la contemplació pública.

I segueix el joc. L'èxit del tres per cent ha estat indubtable. Va tornar a aparèixer no fa molt, a l'«Operació Púnica» si no m'equivoc, un dels innumbrables gags de les llargues sèries televisives dedicades als tripijocs amb la cosa pública.

Avui, aquesta màgia retorna de bell nou, ara arran dels percentatges (entre el deu i més poc de l'u per cent) que

diuen que han hagut o hauran de pagar a la hisenda pública aquells pobres conciutadans nostres que, no tenint ni una malanada caps de galetes de llau-na on amagar els diners davall la terra del seu hortet, el van haver d'anar a guardar enfora de ca seua, a un banc de Suïssa, per dir a qualche lloc.

❖ **I TAMBÉ EL TRES PER CENT** és el descompte fiscal sobre les catorze pagues de més poc mil dos-cents euros bruts mensuals, que es van atorgar a qualche novell pensionista en haver arribat a l'edat reglamentària. Però, és clar, aquests fills de la deessa Fortuna hi hauran de refegir un bon pessig en fer la declaració de la renda, perquè no és materialment possible obtenir tants de privilegis -pensions, serveis públics i una llarga vida- a un preu tan baix.

«Què més voleu, mal llamp ? *[Qué hermoso es cuando hay sueño/ dormir bien ... y roncar como un sochante/ Y comer ...y engordar ... ¡y que desgracia/ que esto solo no baste !* Gustavo Adolfo Bécquer] (Josep Mª Llompart; «La terra d'Argensa»)

I és que, realment, la capacitat d'engany a la nostra societat -dita- lliure és tan forta com la nostra passivitat davant la mentida quotidiana.